

Ο αγώνας για ζωή δεν τελειώνει με τον θάνατο αλλά με την παραίτηση, και ο Βαρδής δεν παραιτήθηκε ποτέ

Την Πέμπτη 4 Μαΐου έφυγε από τη ζωή μετά από σκληρή μάχη με τον καρκίνο ο αναρχικός αγωνιστής Βαρδής Τσουρής σε ηλικία 65 ετών. Συνεπής εδώ και δεκαετίες στους κοινωνικούς/ταξικούς/πολιτικούς αγώνες, άφησε το προσωπικό του στίγμα στην αναγέννηση και στην εκ νέου διαμόρφωση του αναρχικού χώρου πανελλαδικά. Παρών στην εξέγερση του Πολυτεχνείου το 1973, όπως και σε όλα τα μικρά και μεγάλα γεγονότα που ακολούθησαν έως και τις τελευταίες του στιγμές. Στο πρόσωπο του επιχειρήθηκε ουκ ολίγες φορές να ποινικοποιηθούν οι ριζοσπαστικοί αγώνες, μέσα από αλληπάλληλες κατηγορίες που του αποδόθηκαν κατά καιρούς. Χαρακτηριστική είναι η σύλληψή του, η προφυλάκισή που ακολούθησε και η συγκλονιστική πολυήμερη απεργία πείνας που πραγματοποίησε μέχρι την αποφυλάκισή του, μετά τον λαϊκό ξεσηκωμό που οδήγησε στον εμπρησμό την νομαρχίας Χανίων στα πλαίσια των αντιπολεμικών κινητοποιήσεων για την απομάκρυνση της νατοϊκής βάσης της Σούδας το 1990.

Στους κοινωνικούς αγωνιστές δεν ταιριάζουν τα κάδρα των αγίων. Ο Βαρδής ήταν ένας άνθρωπος ξεχωριστός, δύσκολος αλλά ευθύς, απότομος αλλά ειλικρινής, ασυμβίβαστος ακόμα και όταν ένοιωθε το τέλος να πλησιάζει, μένοντας αταλάντευτος στις αξίες και στα ιδανικά του. Αδιάλειπτα στην πρώτη γραμμή των αγώνων και πάντα στο πλευρό των καταπιεσμένων, ήταν διατεθειμένος να συγκρούεται μέχρι εσχάτων με ότι θεωρούσε άδικο, μη λογαριάζοντας τις συνέπειες. Παρ' όλο τον ιδιαίτερο του χαρακτήρα, έχαιρε μεγάλης εκτίμησης από τον κόσμο των κινημάτων, ακριβώς γιατί ήταν πάντα εκεί, στις διαδικασίες, στις συνελεύσεις, στις διαδηλώσεις, στις καταλήψεις, στις αγροτικές κινητοποιήσεις, στις συγκρούσεις με τους φασίστες και τις κρατικές δυνάμεις καταστολής. Μία σχέση ζωντανή και αλληλοτροφοδοτούμενη, εμποτισμένη από την αξιοπρέπεια, την αλληλεγγύη και την ισότητα. Ένας άνθρωπος που εκτός των πολιτικών του πιστεύω, λάτρευε την αγαπημένη του Σούγια, τις εκδρομές, το καλαμπούρι, τις ιστορίες και τις ρακές στα καφενεία, τα ανέκδοτα, τα ριζίτικα τραγούδια και τις μαντινάδες που συνεχώς σκάρωνε.

Στον 1,5 χρόνο της πολιτικής μας ύπαρξης, οι διαδρομές μας συναντήθηκαν αρκετές φορές. Συμφωνήσαμε με θέρμη και διαφωνήσαμε έντονα, κυρίως όμως βαδίσουμε είτε από κοινού, είτε παράλληλα, στους δρόμους της ανατροπής με ένα κοινό όραμα, την κοινωνική απελευθέρωση. Για έναν κόσμο απαλλαγμένο από τα βάρβαρα δεσμά του καπιταλισμού που δυστυχώς ο Βαρδής δεν πρόλαβε να αντικρίσει. Καθήκον μας και είμαστε βέβαιοι πως κάτι τέτοιο θα επιθυμούσε και ο ίδιος, δεν είναι τα νεκρικά μοιρολόγια, αλλά η όξυνση και επικαιροποίηση των αγώνων καθώς και η δημιουργία νέων. Η μνήμη του Βαρδή θα συνεχίσει να στέκει σαν φάρος αντίστασης και να εμπνέει τις επόμενες γενιές όχι σαν ένας ήρωας, αλλά σαν ένας άνθρωπος καθημερινός που πάλεψε με ανιδιοτέλεια για την εξάλειψη της παγκόσμιας καταπίεσης.

**Μια υψωμένη μαυροκόκκινη σημαία και μια σφιγμένη γροθιά για αυτούς που
δεν υποτάχτηκαν ποτέ...**

**Κάτω τα χέρια από την κατάληψη Rosa Nera εν όψει της απειλούμενης
εκκένωσης της**

συλλογικότητα azadi

azadi@espiv.net

azadi.espivblogs.net